

ville højne Gennemsnitsdygtigheden hos Haandværkere, foruden at de tillige ville gavne Forholdet mellem Mester og Lærling. Og hvad det angaar, at man har frivillige Fagprøver, der ere i en glædelig Udvikling, vil jo Indførelsen af tvungne Fagprøver heller ikke betinge Ophævelsen af de frivillige. Det vil blot forlægge disses Virkefelt noget, saaledes at de frivillige Fagprøver ville medføre Uddannelsen af særlig udmærkede Haandværkere, de ville blot højne Niveauet for Haandværkernes Uddannelse paa frivillig Maade.

Bestemmelserne i Afsnit VII, som bl. a. angaa Mesterforeningerne, have jo egentlig kun vakt Modstand fra en ganske enkelt Side, nemlig fra det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Fra. Hansen). Jeg er ganske enig med det ærede 1ste Medlem for 9de Kreds (Stilling), naar han over for den Kritik, der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavn, udtalte, at naar man anser Indførelsen af Mesterforeninger i og for sig for et Gode — hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavn dog heller ikke ganske benægtede — maa man erkende Nødvendigheden af at tillægge Indtrædelsen i Mesterforeningerne forskellige Fordele. Hvor vidt man her skal gaa, om Forslaget her paa alle Punkter har ramt det rette, kan man tales nærmere ved om. Jeg for mit Vedkommende er ikke ganske sikker paa, om man ikke i Lovforslaget er gaaet videre end nødvendigt, men jeg tror, at man fra alle Sider maatte kunne mødes i Enighed om, at Indførelsen af frivillige Mesterforeninger vil kunne hjælpe og tilfredsstillende Trangen dertil i Haandværkerstanden.

Der er fra forskellige Talere fremkommet stærke Ytringer mod de mange Bestemmelser, der ere indførte om Dispensationsret for Ministeriet. Det er en Kritik, der ligeledes kom frem i det andet Ting, den Gang Forslaget var til udførlig Behandling der i 1893. Jeg tør heller ikke paa dette Punkt sige, at Lovforslaget ikke skulde være gaaet noget videre end nødvendigt, men jeg beder fastholdt, hvad der for øvrigt ogsaa er antydnet fra anden Side, navnlig fra det ærede 3dje Medlem for 7de Kreds (Bjerre), at vil man have en Beskyttelse i det Omfang, Lovforslaget her foreslaar, maa man, naar man ikke vil finde sig i, at det i mange Tilfælde kan komme til at ramme ubillig, have en Dispensationsret for Ministeriet. Forholdet er jo virkelig ikke det, at en Dispensationsret er noget, der særlig attraas af Administrationen. Den volder kun Vanskelighed

og Ulejlighed. Det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Berthelsen) forsøgte sig, saa vidt jeg forstod ham ret, i Gaar i Retning af noget, man kalder et „argumentum ad hominem“. Det ærede Medlem henviste til, at det kunde være uheldigt at lægge en saadan Myndighed i Ministeriets Haand, naar man havde Telefonsagen i frisk Minde. Jeg skal selvfølgelig ikke her komme ind paa denne Sag, som ligger ganske uden for dette Emne. Men det turde dog maaske være mig tilladt blot at henvise til, at jeg i det andet Ting har haft Lejlighed til udførlig at udvikle, uden at det har kunnet virkelig imødegaa, hvorledes Meddelelsen af Koncessionen til Kjøbenhavns Telefonselskab for mig maatte staa som givet ved selve Telefonloven af 11te Maj 1897 og de Forudsætninger, der laa til Grund for den. Jeg fremhæver kun dette for at understrege, at det ærede Medlem sikkert her i dette Ting vil komme uheldig fra Forsøg paa at kritisere en Ministers Holdning, naar han har Lovens Aand og Ord for sig. Jeg tror ikke, der her i dette Ting vil være nogen Tilbøjelighed til at paaoktrovere en Minister en Fortolkning af en Lovbestemmelse i aabenbar Strid med dens Ord og dens Aand, hvad enten Loven saa bærer Aarstallet 1897 eller 1867. — For Resten behøver jeg ikke at sige, at en Lov som denne ikke gives til den Minister, der tilfældigvis funktionerer, men gives for Administrationen gennem en længere Fremtid.

Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds kom ind paa adskillige Smaapunkter i Lovforslaget, som forekom ham at være uheldige Redaktioner. Jeg kan paa enkelte Punkter give ham Ret heri, men jeg skal blot med Hensyn til hans Udtalelser om Forbudet mod, at Udlændinge indtræde som Bestyrere i Aktieselskaber sige, at jeg ikke kan tænke mig andet, end at det ærede Medlem ogsaa principielt vil være enig med mig i, at det ikke vil være rigtigt at aabne fri Adgang for Udlændinge til her i Landet at danne Aktieselskaber. Derfor er en Dispensationsret fra Bestemmelserne i § 6 og § 7 netop paa sin Plads. Det kan ganske sikkert ikke i de fleste Tilfælde være forbundet med Betænkelighed at aabne Adgang for en enkelt Udlænding til at have Sæde i Bestyrelsen i et Aktieselskab, men hvis Fler-tallet af dets Bestyrelse var Udlændinge, turde det næppe være heldigt.

Det ærede Medlem kritiserede en Bestemmelse i Lovforslagets § 9, 4de Stykke, hvorefter der for Næringsadkomst til Ak-